

Sánchez i Iglesias giren l'esquena al mandat del 28 d'abril

Els resultats de les eleccions del 28 d'abril suposaven un mandat clar per als dirigents de les organitzacions que parlen en nom de la classe treballadora i dels pobles. Milions havien acudit a les urnes, per a tancar el pas a la ultradreta, per a acabar amb l'era Rajoy, i perquè es formés un govern d'esquerres que obrís la via a la satisfacció de les principals reivindicacions.

I per a què s'ha utilitzat tota aquesta força durant aquests tres mesos? Per descomptat no en el sentit de formar un govern que atengui les aspiracions dels treballadors. Perquè al final, a ulls de tothom, la qual cosa ha impossibilitat la investidura ha estat simple i planament la baralla per quants ministeris es queda el PSOE i quants UP. No volem dir que el repartiment de carteres no sigui important. Però el decisiu, la qual cosa esperaven sentir els treballadors, la majoria de votants d'aquests partits i d'uns altres, és si s'acaba amb el llegat del PP o no, si es dona continuïtat –a través de la constitució d'un govern que tingui aquest objectiu– a l'esperit de la moció que va tirar a Rajoy, i per tant es deroguen la reforma laboral i la de pensions, el 315,3, la LOMCE, etc.

En lloc d'això, què és el que ha succeït?

Des de l'endemà a les eleccions del 28 d'abril, tota la pressió de la banca i dels seus mitjans de comunicació han anat per a impedir que la victòria electoral es tradueixi en un govern de coalició PSOE-UP. Ni tan sols que hi hagués una solució a la "portuguesa" (govern en solitari del PSOE amb el suport extern d'UP). Encara que sigui per a aplicar un programa respectuós amb els interessos del capital financer, aquesta possibilitat espanta. Cal recordar que l'endemà de les eleccions Pedro Sánchez –encara amb la ganyota de disgust en el rostre davant el qual

cridaven els militants socialistes a la porta de Ferraz ("amb Rivera, no")– va viatjar a París per a entrevistar-se amb Macron. No es tractava només de parlar d'Europa, sinó d'explorar les possibilitats que Macron intercedís sobre Ciutadans perquè canviessin la seva posició de rebuig a Sánchez i li permetessin la seva investidura.

El que ha succeït durant aquests tres mesos és que, davant la salvatge oposició del PP i Ciutadans, Sánchez no ha tingut més remei que intentar l'acord amb UP. Un acord que certament no desitjaven molts dirigents socialistes, i que finalment s'ha esfumat, amb el concurs del mateix Iglesias, obcecat en la idea que l'important és estar en les "institucions", no importa amb quin programa.

Tothom que ha seguit el debat l'ha pogut comprovar: no es discutia què és el que havia de fer el nou govern, o quines mesures urgents hauria d'aplicar, sinó si els ministeris que s'oferien tenien més o menys contingut. Molts militants de "Podemos" es pregunten si val la pena estar en un ministeri o en una direcció general –amb totes les competències– per a aplicar un programa que va en la direcció contrària al que volen els seus votants. I molts militants socialistes es pregunten si el "tracte" donat a "Podemos" no és l'avantsala d'un nou intent de la direcció del PSOE de buscar la complicitat del PP per a la investidura.

En qualsevol cas, el succeït aquesta setmana, al marge del que pugui succeir al setembre, sens dubte representa una decepció profunda per a molts treballadors que, amb més o menys il·lusió, estaven esperançats en la formació d'un govern "d'esquerra".

Un govern, un programa

Òbviament quan hi ha un govern no pot haver-hi dos programes. La insistència d'UP a entrar en el govern els ha portat a la contradicció d'acceptar els

elements més negatius de la política de Sánchez (imposicions de noves retallades per part de Brussel·les, Catalunya, etc.) i, una vegada mostrat l'acord polític, no acceptar l'oferta ministerial de Pedro Sánchez amb la qual cosa apareix el desacord pel tema dels llocs, la qual cosa fa més difícil d'entendre que havent-hi acord polític no hi hagi acord de govern.

Els recels de Sánchez i els seus lligams

És veritat que a Pedro Sánchez és difícil trobar-li al llarg d'aquests anys la coherència. De ser el candidat de l'aparell en 2014, enfront de Madina, va passar a ser l'empestat de l'aparell en negar-se a deixar governar a Rajoy. Va ser destituït, obligat a dimetir, en perdre la majoria en el Comitè Federal en una confabulació en la qual participa la vella i la nova guàrdia del PSOE. Els reaccionaris barons (Susana Díaz, Lambán, Fernández Vara, García Page etc.) al costat dels Felipe González, Guerra i companyia.

Una reacció de les bases socialistes sense precedents va permetre a Pedro Sánchez encapçalar una lluita contra l'aparell que va guanyar sense pal·liatius, aconseguint la majoria dels vots en l'enèsima derrota de l'aparell socialdemòcrata en les seves consultes als afiliats.

Però Pedro Sánchez va mantenir al vell aparell i va reforçar el seu compromís amb la Monarquia i la UE. El seu triomf en el congrés del PSOE li va deixar amb una part important del partit en contra. Són els que volen els pactes amb Ciutadans i l'atac sense cap consideració als catalans. Són els partidaris del 155, de les mateixes maneres que el PP o Ciutadans.

Després de la sortida de Rajoy, via moció de censura, Sánchez ha estat un any com a president del govern. En aquest any les seves expectatives de vots han crescut arribant a pujar

de 84 a 123 diputats, mentre el PP cap al camí invers.

Sánchez no només ha tingut els impediments dels seus compromisos amb el capital financer i l'aparell d'Estat per a arribar a l'acord. A més ha sofert les pressions dels barons que donaven suport als poders fàctics, banquers, empresaris, església, exèrcit, etc. En una situació en què la crisi de la Monarquia, la crisi de la Unió Europea i el declivi econòmic deixen poc espai per a una política diferent tret que la força de la classe obrera trenqui el bloqueig.

Una negociació per a no formar govern

Efectivament, el desenvolupament de les negociacions per a la formació del govern ha deixat en l'ambient la impressió que eren més una excusa per a justificar la ruptura que un autèntic esforç per formar govern. 80 dies de negociació. Primer el PSOE oferint governs de cooperació. I UP demanant coalició. I el PSOE negociant amb UP mentre no parava de mendicar l'abstenció de PP i Ciutadans.

També sembla que les exigències dels uns i els altres s'han trobat amb qui torpedinava la negociació filtrant propostes confidencials o deformant-les.

Encara que va arribar a semblar que tot formava part d'un teatre, la negativa a la investidura és una derrota, que, com assenyalava Rufián, perjudicarà a tota l'esquerra. I més tenint en compte que el vot d'ERC afavorint la investidura és difícil que es produeixi en vespres, o després d'una sentència condemnatòria dels republicans catalans.

Mentre la posició d'Iglesias ha anat semblant més basada en la seva idea que estant en el govern, encara que sigui amb el programa

del PSOE, recuperarà la rellevància que va perdent a poc a poc. En dos anys ha passat d'estar molt prop del PSOE a treure 2,2 milions de vots en les eleccions europees, el seu pitjor resultat amb diferència. Només així s'entén la seva proposta d'última hora de mantenir encara que fos les competències de polítiques actives d'ocupació.

I quant al paper jugat per IU, les seves pressions eren per a acceptar el suport a PSOE sense condicionar-lo a les reivindicacions? No hi ha constància ara com ara en cas contrari.

El PSOE anuncia que explorarà altres camins

Sembla que tots els camins estan explorats ja. Pot indicar amb aquesta frase Pedro Sánchez que ho intentarà amb PP, Ciutadans i UP. És l'opció d'empresaris i banquers. És el que està portant a Ciutadans a dessagnar-se, ja van quatre dirigents dimittits per no facilitar la investidura de Sánchez. Però que no és fàcil que els dirigents de C's o PP acceptin a les primeres ni sense condicions draconianes del PSOE.

"Unidas Podemos" segueixen, en una posició molt afeblida, oferint asseure's de nou i disposats a acceptar altres propostes però amb una falta de confiança molt gran. Aquí juga un paper molt important el risc per a UP d'unes noves eleccions que amb l'aparició de Errejón podrien minvar les seves forces d'una manera important.

Un cansament al carrer

La gent està farta que havent-hi una majoria suficient per a derogar lleis i legislar a favor dels treballadors s'assisteixi a aquest vodevil que PSOE i UP han escenificat.

Cada vegada més condeix la sensació que "no ens representen"

Continuen vigents la llei mordassa, l'art 135 del codi penal, les reformes laborals i de pensions. Segueix en vigor la Lomce. Aquestes lleis haurien d'estar ja derogades.

I després d'elles pas a pas derogar el 135, les lleis d'estabilitat, canviar l'aparell judicial i imposar el dret d'autodeterminació.

La indignació de la majoria és evident, i aquesta indignació anuncia el combat unit per les reivindicacions que s'enfrontarà a la monarquia i al capital financer, i col·locarà, més tard o més d'hora, la necessitat d'acabar amb aquest règim i avançar cap a la república.

La necessitat més urgent és ajudar a forjar l'aliança entre els treballadors i els pobles, que arrossegament a les organitzacions, particularment els sindicats, per a imposar la derogació de la reforma laboral, de les reformes de pensions, de l'article 315.3 del Codi Penal, la derogació de la LOMCE i la llei "mordassa", i obrir la via a una solució democràtica a la qüestió catalana, acabant amb l'amenaça de les condemnes que s'anuncien contra els dirigents republicans catalans.

Ja n'hi ha prou de laments davant un govern que no es va formar, és l'hora de la mobilització per a conquistar drets i llibertats.

Les mobilitzacions convocades per diversos sectors socials per a les pròximes setmanes reclamen això. Particularment les que anuncien les organitzacions dels pensionistes per al mes d'octubre.

La campanya empresa per companys de CATP, dirigida als grups parlamentaris va en aquest sentit. Igual que les iniciatives per la llibertat dels presos.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta